

Tavastland . . . Han for med Fröger.» Deltagare i Frögers tåg omtalas även i två uppländska inskrifter: L 324 Tibble, V. Ryds sn, L 702 Veckholm. Man har tidigare också fört hit den danska Tirsted-stenen (*DR* 216). Men alldeles oavsett den mycket osäkra tolkningen av denna inskrift synes detta stöta på oöverstigliga kronologiska svårigheter. Bugge sökte övervinna dessa svårigheter genom att antaga, att Tirsted-stenen är samtidig med de svenska inskrifter, som omtala Fröger, alltså från omkring år 1030, och »at den har faaet sit gammeldags Præg derved, at den er dannet i Efterligning af Indskrifter fra 10:de Aarhundred». Denna tolkning förefaller emellertid ytterst osannolik, och Tirsted-stenen måste därför lämnas ur räkningen som vittnesbörd om det s. k. Frögerståget.

Fröger har varit en upplänning, sannolikt från Skederids sn. »Han og to andre Mænd, Ormeir og Ormulv, som synes at have været hans ældre Brødre, drog i Spidsen for en Flok af nordiske Krigere til Grækenland, hvor de vistnok indtraadte blandt Væringerne. I Grækenland døde Ormeir og Ormulv, men Frøygeir kom igjen nordover med en Krigerflok, der anerkjendte ham som sin Fører, og han hærjede med den ved Östersöens östre Strande. I hans Skare nævnes en Mand fra Ryds socken i Attundaland og en Mand fra Vekholms socken i Fjerdhundraland. Den sidste siges at være falden i Frøygeirs Flok i Lifland. En Mand fra Hedesunda socken i Gestrikland var med i Flokken. Han døde i Tavastland, sandsynlig da Frøygeirs Skare var paa Vikingetog derhen . . . Frøygeir selv fandt sin Död på Ösel» (Bugge).

O. v. Friesen (*Upplands runstenar*, 1913, s. 36 f.) har av inskrifternas meddelanden — till vilka han även räknar Tirsted-stenen — dragit den slutsatsen, att »Frögers tåg var ett den svenske konungens företag, hvilket Fröger på konungens uppdrag ledde». »Det synes», anmärker Brate, »varit ett svenskt försök att erövra Finland som motsvarighet till danskarnas lyckliga erövring av England, vilket försök dock finnarne denna gång tillbakaslogo. Uppgifterna antyda ett angrepp mot Tavastland, i vidsträckt mening, och efter dess misslyckande ett nytt anfallsförsök mot Brahestad, som ock slutade med nederlag.»

Namnet Fröger är, såsom ovan nämnt, ganska ovanligt. Det är därför ingalunda osannolikt, att Fröger i V. Ledinge-inskriften (U 518) är samme man som Fröger i Söderby-inskriften (L 1049). Denna är ristad av Åsmund Kåreson och torde sålunda vara ungefärligen samtidig med den »oornamenterade» V. Ledinge-stenen.

519. Salmunge, Skederids sn.

Pl. 109.

Litteratur: B 244, L 603, D 2: 249. J. Bureus, Fa 6 s. 144, 145 n:r 242 (Bureus' egen uppteckning), Fa 5 n:r 310, Fa 1 s. 70, Fa 10: 2 n:r 17; Ransakningarna 1667—84; J. Hadorph, Resejournal 1682; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 86; O. Verelius, Hervarar saga (1671), s. 100, Manuductio compendiosa ad Runographiam Scandicam (1675), s. 21; O. Rudbeck, Atlantica 1, s. 797, 2, s. 542, 550, 662 (= nytrycket 1937—39 1, s. 501, 2, s. 553, 564, 681), Planschbandet Tab. 31, fig. 105; Th. Bartholin, Antiquitates Danicæ (1689), s. 374; J. G. Keysler, Antiquitates Septentrionales et Celticæ (1720), s. 138; P. Dijkman, Historiske Anmärckningar (1723), s. 107 f.; O. Celsius i Acta Literaria 3 (1730), s. 78, 87, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 182, 500; N. R. Broeman, Sagan om Ingvar Widtfarne (1762), s. 50, 56, 72, 78, 237; Kungl. Vitterhets Academiens Handlingar 4 (1783), s. 46; F. V. Radloff, Beskrifning öfver norra delen af Stockholms län 2 (1805), s. 99 f.; J. W. Welterling, Anteckningar 1862 (ATA); UFT h. 2 (1872), s. 53; G. Stephens, ONRM 2 (1867—68), s. 776; Handlingar i ATA 1895: E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 120, Anteckningar 1915 (ATA).

Äldre avbildningar: Bureus, teckning (Fa 10: 2), kopparstick (i F f 6 n:r 127); träsnitt i O. Verelius' Hervarar saga, s. 100 och Manuductio, s. 21; blyertsteckning, möjligen av Hadorph, i Peringskiölds Monumenta; P. Helgonius och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 244); träsnitt, ritat av P. Törnwall¹ i O. Rudbecks Atlantica 2, s. 542 och planschbandet Tab. 31, fig. 105; O. Celsius, teckning (F m 60: 1 s. 500); Dybeck a. a.; Brate foto 1915 (ATA).

¹ A. Nelson i »Efterskrift» till *Taflor till Olaus Rudbecks Atlantica* (1938).

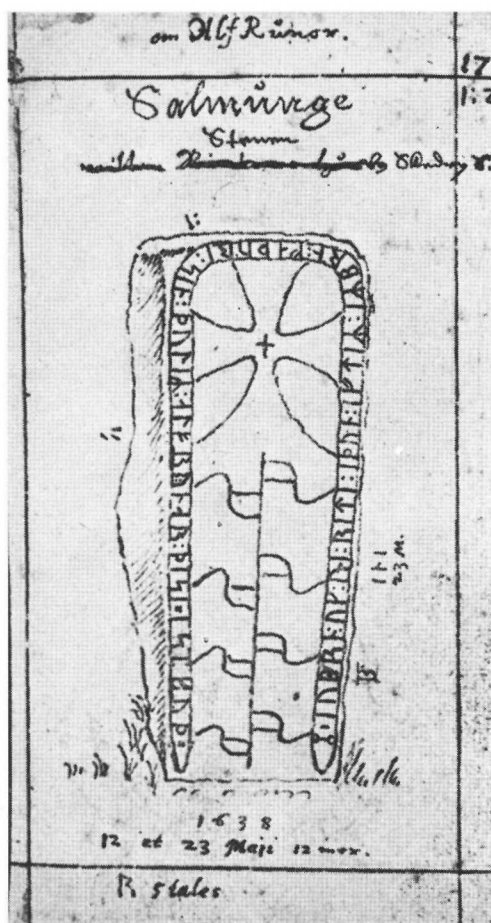

Fig. 260. U 519. Salmunge, Skederids sn.
Efter teckning av Bureus.

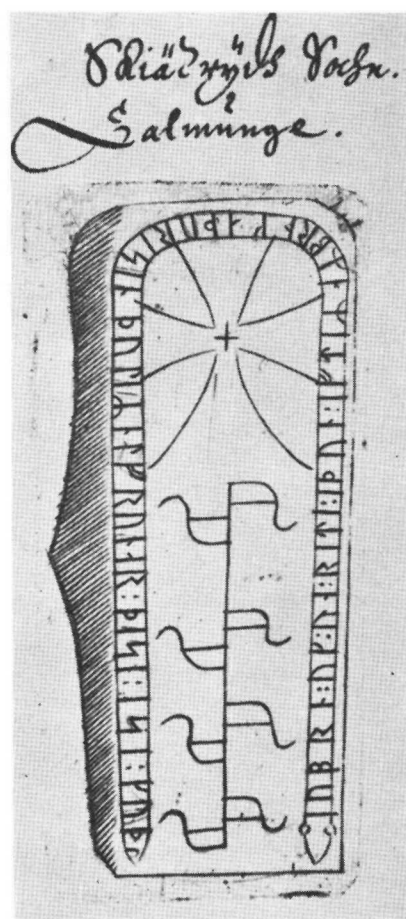

Fig. 261. U 519. Salmunge, Skederids sn.
Efter kopparstick av Bureus.

Runstenen står 15 m. S om landsvägen Rimbo—Finnsta, i kanten av en äng, mitt för infartsvägen till Salmunge, som sålunda ligger ett stycke NNV om stenens plats.

Joh. Bureus har granskat inskriften den 12 och 23 maj 1638 och sedan ännu en gång »pingesdagafton 1641 12 juni 9¹/₄ an». Platsen uppges vara: »Vti Skädry Soken på en äng millan Salmunge by och Siön» (Fa 6). Fa 5: »Skiädryd S. Salmunge.» I *Ransakningarna* meddelas: »Runstena Vtj Salmunge äng 2^{ne}.» I sin anteckningsbok skriver Hadorph: »vid Salmunge by i engen». I Peringskiölds *Monumenta* finnes följande anteckning med Hadorphs hand: »På Finsta godz wid Salmunge 2^{ne} Frälsegårdar, uthi ängen å siyd ståendes, wändandes sig emot Siön Björken, wid hwilken också en gård biörkboda ben^d belägen är.» O. Celsius besökte platsen den 28 maj 1728; han antecknar: »Denna sten står nedan för gården och landsvägen i en skön lund och ibland aspträn. Heel rätt upp och skriften nog offver jorden. i lunden der Angelica erratica.» »N. B. Der är ännu en sten.» På ett annat ställe säger Celsius, att han fann stenen »in luco amoenissimo, populeis fruticibus obtectum». Radloff meddelar, att »den rycktbara Salmunge Stenen» står »en fjerdedels mil från gården» Finnsta; »den är ännu läslig och ej som uppgifvits skadad af bränning». — Dybeck: »Runstenen står i Salmunge Sjöäng vid sjön Björken.» — År 1895 hade markägaren utan tillstånd flyttat stenen upp till landsvägen; »omkring 30 meter från dess fornda plats». Efter Riksantikvariens ingripande återfördes den och uppställdes (enligt tjänstgörande länsmannens meddelande) »på den plats der den af gammalt stått». Brate uppger (1915),

att »stenen har stått ända inemot järnvägen och sjön Björken och flyttades av den nuvarande ägaren upp på gärdet men måste då resas». Några uppgifter om en sådan förflyttning finnas icke i ATA, och saken förefaller därför något tveklaktig. Det kan helt enkelt vara ett minne av flyttningen år 1895, som ligger till grund för vad Brate hört berättas. Avståndet från stenens nuvarande plats till järnvägen är drygt 40 m. Å andra sidan äro de äldre uppgifterna om stenens plats så föga exakta, att det icke kan vara uteslutet, att stenen ursprungligen har stått ett stycke längre söderut på ängen, närmare järnvägen och sjön. På Geologiska kartbladet »Penningby» står tecknet för runstenen på själva järnvägen, men markeringen är otydlig. I *Beskrifning till kartbladet Penningby* (1889) anges platsen »S om Salmunge, mellan landsvägen och sjön Björken». I varje fall uppger Hadorph bestämt, att ristningen har varit vänd mot sjön, sålunda i motsatt riktning mot den nuvarande.

Ljusgrå granit. Höjd 1,48 m., bredd (på mitten) 0,47 m. Ristningen är tämligen grund, men i det hela taget tydlig och väl bibehållen. Inskriftens läsning är icke på något ställe tveklaktig.

Inskrift:

· iu⁵brn : uk¹⁰ × ini¹⁵ : riti²⁰ × i²⁵brn : ifti³⁰r + i³⁵brn : fa⁴⁰pur : isi⁴⁵n : pu⁵⁰li⁵⁵r · iuk⁶⁰ · runar × pisi × isiku⁶⁰p +

Iob[io]rn ok ini rett[u] i²⁵brn æftir [G]æirb[io]rn(?), faður sinn. pulir [h]iogg runar þessi isi. Guð . . .

»Jobjörn och ini reste i²⁵brn till minne av Gerbjörn(?), sin fader. pulir högg dessa runor. isi. Gud . . .»

Till läsningen: R. 17 är r, icke u, lika väl som r. 46. Bst är rundad och har en visserligen svag, men dock fullt tydlig böjning. 19 i är icke stunget. R. 45 är ett tydligt k. Men från foten av hst går en tydligt huggen linje, av 3 cm:s längd, snett uppåt höger, parallellt med bst. Alla runorna i 55—60 isiku⁶⁰p äro fullt säkra.

Bureus: 17 u, 43—45 alf (eller alk). Sk : efter 57 i. Bureus har (Fa 6 och Fa 10: 2) tecknat 8—10 uni, med binderuna av u och n; men han har vid sitt följande besök (23 maj) rättat detta till ini. Kopparsticket är något otydligt; snarast unn. Kopparsticket har endast : som sk. — Verelius, som låtit rita om hela stenen, troligen på grundval av Bureus' kopparstick, har 6—10 ukui; 34 i saknas; 43—50 alfrunar, 55—60 asi · kup. Någon ny läsning utgör detta icke, endast en förvanskning av Bureus' text. — Hadorph och Helgonius (B 244): Intet sk vid inskriftens början; 17 u; 43—45 auk. Mellan hst och bst i 44 u finnes en rak stav av halv runhöjd. (L 603 har felaktigt 6—7 auk.) — Celsius: 8—10 i²⁵pi, 17 u, 43—45 auf. — Dybeck: 8—10 ini. Dybeck tecknar r. 17 som ett mellanting mellan r och u, men uppfattar det som u. 27 u, 43—45 iuk. — Brate: 8—10 ini, 17 u, 27 u. Brate läser 24—28 k²⁵abun, »men bistaven till k är ganska svag och osäker och upptill genom en ås skild från övre slinglinjen». 43—45 iuk.

Inskriftens alla a- och n-runor ha bst endast på ena sidan av hst. r-runan varierar ganska starkt: bistavens nedre del är rundad, i regeln också bistavens övre del; vinkeln mellan de båda delarna är i ett par fall svagt utbildad, och runan närmar sig då utseende av ett u. Ett egendomligt tecken är r. 45; det har av äldre granskare uppfattats som f, vilket säkert är oriktigt. Ristaren använder fyra olika skiljetecken: · : × och +.

Ristningen innehåller en egendomlig blandning av normala ordformer och svårtolkade runföljder. Man igenkänner flera ord, som äro vanliga i inskrifter: uk, ifti³⁰r, fa⁴⁰pur : isi⁴⁵n, runar × pisi, kup. isi⁴⁵n för sinn förekommer i flera inskrifter, se U 144. runar × pisi, med r i st. f. r och pisi i st. f. pisan, möter även i inskriften U 516 från Skederids kyrka. kup är utan tvivel hämtat från den böneformel, som avslutar många inskrifter: kup hialbi hans ant e. dyl. Mera har icke funnits plats för inom slingan. Det är sålunda tydligt, att ristaren har format sin inskrift efter sedvanligt

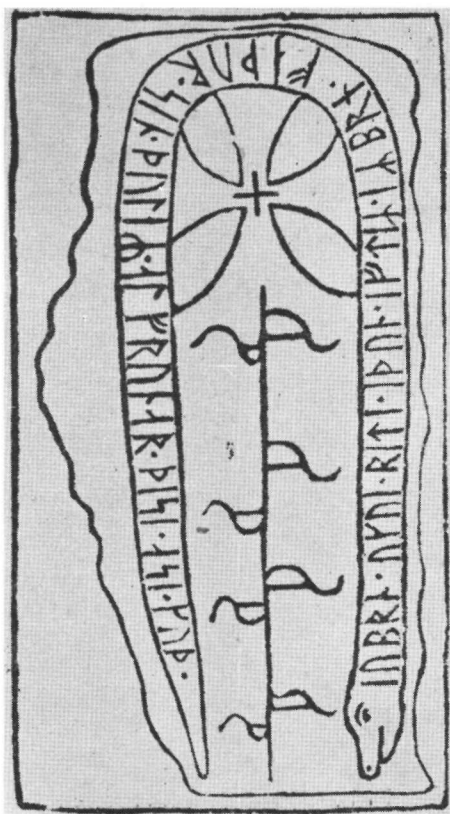

Fig. 262. U 519. Salmunge, Skederids sn.
Efter O. Verelius, *Hervarar saga* (1671).

mönster. Han känner väl till runornas former och behärskar ristningstekniken. Han hugger jämnt och säkert. Men inskriften innehåller också förbryllande fel. Och det är svårt att avgöra, huruvida den utgör en verklig minnesinskrift med tolkbar mening eller kanske endast ett försök att skapa ett dekorativt minnesmärke av traditionell typ, prytt med runor. Egendomlig är predikatsformen (sg.) *riti* i stället för väntat (pl.) *ritu*; jfr S. Bugge i *Runverser*, s. 35, 211. Man kan ej skatta dess bevisvärde särskilt högt, då den förekommer i en inskrift med så tvivelaktig språkform som denna. Gåtfullt är 15—18 *iprn* (eller *ipun*), där man väntar en form av ordet 'sten'. »Då *riti* × *ipun* står för *ritu* × *stin*, visar sig en del av hemligheten bestå av *i* för *u* och för *s*, av *u* för *i* och *p* för *t*, men intetdera genomgående, vilket utbyte kan bero på att de omväxlande brukades i vissa ord, t. ex. *ustin* : *istin* 'Östen', *iftir* : *uftir*, *rispi* : *risti*» (Brate). Förklaringen är absolut otillfredsställande, och man måste konstatera, att den enda likheten mellan *iprn* (*ipun*) och *stin* är att båda runföljderna innehålla fyra runor och sluta med *n*. Om ristaren kunnat rista ordet *iftir* alldeles korrekt, är det svårt att förstå, varför han velat till oigenkännlighet förvanska det föregående ordet *stin*. Man frågar sig, om han har följt en schablon, som han endast delvis kunnat tyda, m. a. o. om han har varit endast runkunnig men icke skrivkunnig. Då schablonen lämnade honom i sticket, har han fyllt ut med några runor efter fritt val. På samma sätt skulle man kunna förstå ett par andra egenheter i inskriften.

55—57 *isi* torde vara en upprepning av de föregående runorna 52—54 *isi*. De sista runorna 58—60 *kup* utgöra början till den vanliga avslutningsformeln. Då platsen var slut, blev det oåterkalleligen slut. Ristaren har följaktligen ej bekymrat sig mycket om att inskriften skulle ge språklig mening.¹

Det är under sådana förhållanden ej ägnat att förvåna, att namnen äro svåra eller omöjliga att tolka. 1—5 *iubrn* kan, såsom redan Bureus har förmodat, vara en förkortad skrivform för *Iobiorn*. 24—28 *iabrn* bör i så fall också vara ett namn på *-biorn*. Om man vågar antaga, att ett *k* i början är uteglömt, skulle förleden vara *kir*, d. v. s. *Gæir*. Brate är benägen att läsa *kabrn*. Svårare att tolka äro de båda återstående namnen 8—10 *ini* och 38—42 *pulir*. »Genom utbyte av *p* mot *t* erhålles namnet *tulir* *Tolir*, ett ej ovanligt personnamn i runinskrifter: L 600, 333, 296, 1362, 1390, 1400. Andra namnet *ini* skulle genom insättning av *u* för *i* giva *Uni* och genom dubbelläsning av *k* i *uk* det ännu vanligare *Gunne*» (Brate). Möjligen skulle man också i 38—42 *pulir* (liksom i 1—5 *iubrn*) kunna förmoda en förkortad skriftform av ett namn. *pulir* skulle i så fall tänkas stå för *purlifr* *Þorleifr*.

Också ornamentiken på Salmunge-stenen är mycket påfallande. Den har intet motstycke och avviker mycket från vad i dessa trakter av Uppland är vanligt. Korset har en form, som snarast synes återgå på stenkors resta på gravar. Nedanför korset finnes ett egenartat, repstegsliknande ornament. Runslingan, som är lagd utmed stenens ytterkant, är mycket enkel, med ett orm-

¹ Brate förmodar, att 55—60 *isikup* är en förkortad form av ett adjektiv isl. *sigóðr* 'ständigt god'. »Uppgiften om ristaren bleve sålunda: *Tolir hiogg runar þessu si-godh(ar)*. 'Toler högg dessa runor, ständigt goda.' Därmed menas väl att alla runorna voro väl huggna.»

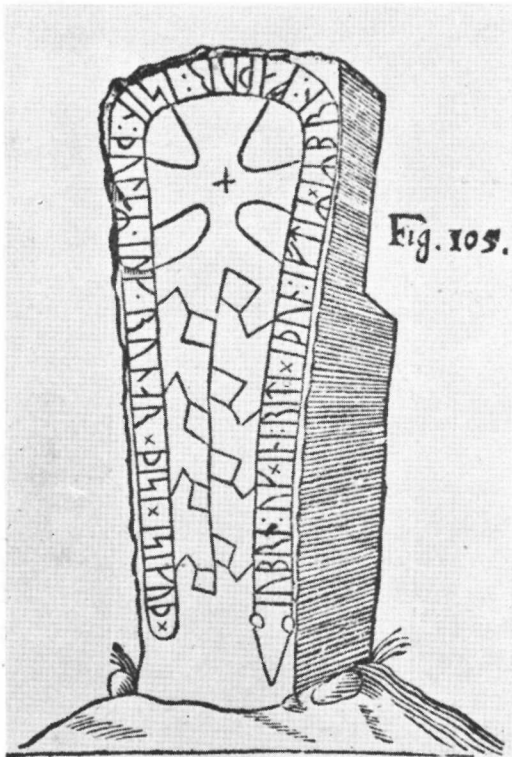

Fig. 263. U 519. Salmunge, Skederids sn.
Efter O. Rudbeck, *Atlantica*.

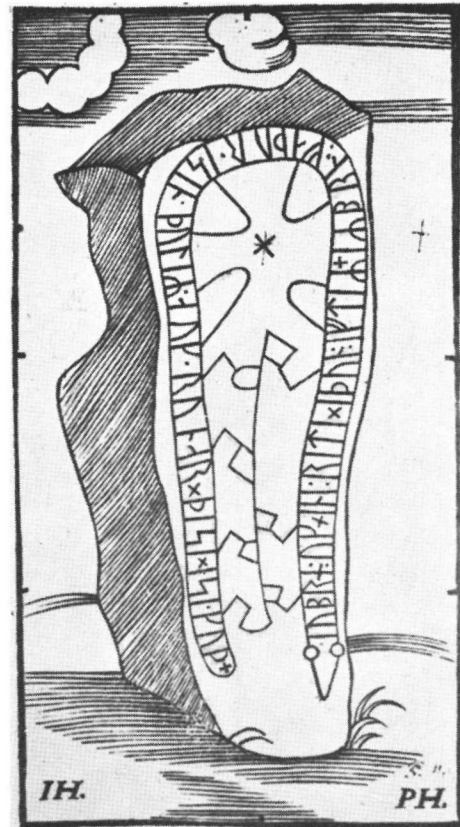

Fig. 264. U 519. Salmunge, Skederids sn.
Efter B 244.

huvud sett uppifrån i ena ändan och en avrundad avslutning i den andra. Huvudet ligger på stenens högra sida, och här börjar, ovanligt nog, inskriften. Den går sålunda i motsatt ordning mot det normala, först upp och över åt vänster samt sedan nedåt på vänstra sidan. Också denna anordning av inskriften gör ett misstänkt intryck. Det finnes visserligen icke några skäl att antaga, att stenen skulle härröra från senare tid. Men inskriftens egenskaper finna en naturlig förklaring i att ristaren av allt att döma icke varit någon erfaren mästare och att hans uppgift kanske icke har varit att utföra en minnesvård i vanlig mening.

Få runstenar ha under 1600- och 1700-talen väckt så stort intresse och så många förväntningar som Salmunge-stenen. Orsaken härtill är de gåtfulla och svårtydda formerna, framför allt inskriftens slutord **isikup**. Johannes Bureus tolkar inskriftens innebörd sålunda (F a 5): »IuBernus et Inno scrips. Runas im mem. IrBerni patris sui. Tolerabat AlfRunas has Isi Deo» (alternativt: »in suo Deo»).

Olof Verelius, som — troligen på grundval av Bureus' kopparstick — läser 6—10 **ukui** och 55—60 **asi · kup**, översätter inskriften: »Iubern Vkwī ritade stenen efter sin Fader Irbern, och tillskrifwer thessa Alfruner then Guden Odin.» »Alfruner» skulle vara ett slag av »Målruner», nämligen Runæ emortuales, »som the hafwa rijstat till de Dödas Siäla-minne på Lijkstenarna, och tillskrifwit them then Guden Oden... Ingen Swartekunst fins», tillägger han, »i thessa Alfruner, fast än the ära Oden helgade, hwilken the i gamla dagar trodde emottaga the Dödas Siälar.» Av Salmunge-inskriften framgår, att de dödas gravar voro helgade åt Oden. Stenen är visserligen försedd med ett kors, men därför behöver den ingalunda vara från kristen tid. »Mani-

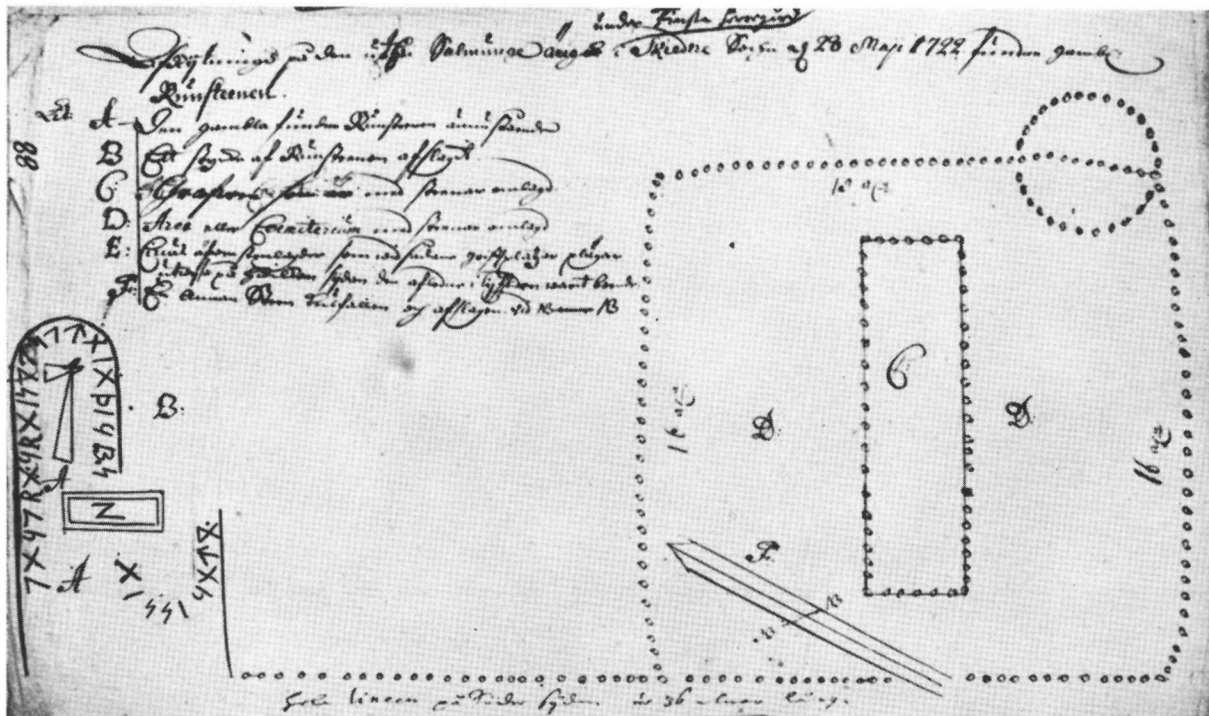

Fig. 265. U 519. Salmunge, Skederids sn. Efter teckning (år 1722) i Peringskiölds Monumenta.

festum est hunc lapidem in ethnicismo positum; qui cum cruce notatus sit, arguit non omnes lapides signatos cruce a Christianis erectos; quod ex plurimis lapidibus vestrogothicis et aliis, qui ethnici voti formulas exprimunt, monstrare mihi promptum est.» — Thomas Thomæson Bartholin anmärker om Verelii tolkning av Salmunge-inskriften, att den synes honom »concinna, sed nimis audacem».

Olof Rudbeck utgår från Hadorphs nya granskning av inskriften, även om han har låtit Petrus Törnwall rita om träsnittet. Han läser alltså slutet **isikup**. I Salmunge-inskriften tror han sig ha funnit ett märkligt vittnesbörd om våra förfäders dyrkan av den österländska gudinnan Isis. »Att Isis dyrkades aff våre för en Gudinna som Tacitus säger, synes och aff åthskillige Runstenar, der de dödas Siälur befalltes i hennes Hand. Såsom . . . *Iuburn uk Ini riti idun iftir fadur sin. þuli iuk runar þisi Isi Gud.* i. e. Iupiter et Iuno delinearunt lapidem in memoriam patri eorum. þulir incidit literas Isi seu Isidi Deæ.» Också ordet **ipun** kan Rudbeck tolka: »Idun kallas stora hållar, där på våra Fäder hafwa huggit sina Runor.»

Joh. Peringskiöld har ett annat försök till tolkning, dock aldrig framställt i tryck: »Iubernus et Iuno scripserunt lapidem in memoriam Irberni Patris sui; pronunciat etiam Runas has Isigothus, Iubiörn och Yne rita gråsteen effter sin fader Yrbiörn; thessa Runer förtällier (förkunnar) också Isgöthe (Isgöthe förkunnar också thessa Runer).» 38—42 **þulir** skulle alltså vara en form av verbet isl. *þylia*; Peringskiöld hänvisar till Háv.

Olof Celsius, som bygger på en egen granskning av inskriften, tolkar den på följande sätt: »Iubernus et Heipi inscripserunt lapidem in memoriam Irberni patris sui. Tolerat runas hasce lapidares Jesus bonus!» Gent emot Verelius och andra hävdar han, att korset är ett säkert vittnesbörd om att stenen härrör från kristen tid. »Lapidem in Christianismo erectum, crux non una fidem facit. Positum existimo eo tempore, quo, suasu monachorum, de runis, tanquam magiæ olim administris, abolendis agi coeptum erat.»

N. R. Brocman ansluter sig i huvudsak till Celsius. Dock gör han följande modifikation av översättningen: »Öbjörn och Ide ritade Stenen efter Erbjörn sin fader. Dessa Stenrunor tål Jesus Gud.» Och han kommenterar detta på följande något egendomliga sätt: »I Spanien blef År 1116 på et Möte i Toledo beslutet, at de där alt ifrån Göthernas Ditkomst bruklige Bokstäfwer skulle afskaffas: och hafwer man inbillat sig, at desse varit af samma Slag, som våra Runor, samt ex analogia, at de et lika Öde här i Landet antingen då, eller tilförne, undergått. Orsaken hwarföre de Göthiske Bokstäfwer i Spanien således blifwit afskaffade, skal förnämligast hafwa varit den Widskepelse, som med dem til Trolldom och Signeri blifwit utöfwad: och hafwa därföre flere af våre Häfdateknare funnits, som trot at Runorna i Swerje på samme Grund blifwit fördömda och afskaffade. Men såsom de Runor, hvilka på Åminnelse-Stenar efter berömligt Folk hos oss redan wid detta Årtal wunnit en oskyldig Häfd, icke kunnat wara därföre misstänkta; så äro de jämväl därefter en Tid bortåt bibehållna. Dock tyckes i Anledning af de Författningar, som nu togos i Spanien med de Göthiske Bokstäfwer, at därefter, jämväl här i Landet, någon Twekan upkommit, om Runorna (som ock woro gamle Hedniske Bokstäfwer) til detta Bruk likafullt kunde bibehållas: då slutet blifwit detta, at Jesus, som war en sann Gud, tålte dem, och at med deras Uthuggning på gode Christnes Åminnelse-Stenar, emot dess Maiestät eller dess Lära på intet Sätt war feladt... *Ithun* lærer wara förskrefwet i ställe för *Sten* eller *Ilin* d. ä. Hällen. Men äljäst kunde man också utlägga detta Ord, at såsom *Ithun* under Hedendomen war Odödlighets-Gudinnan, så måtte wäl Stenen kallas et odödligt Minnesmärke. *Isi guth* kan ock betyda den gode Jesus; men emedan Gud jämväl betecknar det högsta Wäsende, hwaraf all Ting hafwer sit Ursprung, och Jesus sann Gud och Man, jämväl til sin Människliga Natur af Guddomen blifwit delagtig: så är den Beskrifning på honom wäl den fullkomligaste, som til ingen Jesus, huru god han måtte wara, utan honom allena, kan lämpas.» Brocman går sålunda till motsats överdrift mot Verelius och Rudbeck; han förlägger Salmunge-inskriften långt in i påvedörets tid.

520. Salmunge, Björkholmen, Skederids sn.

Litteratur: D 2: 250. R. Dybeck, Reseberättelse 1870 (ATA); UFT h. 2 (1872), s. 53.

Avbildning: Dybeck (D 2: 250).

Ett fragment av en runsten, nyfunnet, fanns enligt Dybeck vid Björkholmen i Skederids socken. Det låg »i kalftomten vid sjön Björken». Björkholmen ligger vid vägen Rimbo—Finnsta, omkr. 500 m. V om avtagsvägen till Salmunge, på Salmunge ägor. Senare uppgifter om fragmentet saknas, och det synes numera vara förkommet.

Fragmentet utgjorde övre delen av en runsten. Det synes ha varit omkring 0,40 m. i höjd och 0,80 m. i bredd.

Inskrift (enligt Dybeck):

... raistu · stain ...
 5 10

... ræistu stæin ...

»... reste stenen ...»

Salmunge, Skederids sn.

I Peringskiölds *Monumenta* 3, bl. 88 finnes en »Afrijtningh på den uthi Salmunge änggh under Finsta herrgård i Skiedere Sochn d. 28 Maij 1722 fundne gambl. Runsteen.» Teckningen framställer en rektangulär grav, omgiven av en kvadratisk stensättning med en sida av 15—16 alnar. På

49—45887. *Upplands runinskrifter*.